

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap.

Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a

KIADÓHIVATALBA

városháztér 6. sz.

álá küldendő.

Pest, május 12.

1872.

20 szám.

GYÜJTŐKNEK

öt előfizető után

tiszteletpéldány jár.

Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. sz.

ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája

vagy

a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Folytatás.)

Már ez inpertinentia,
Mond Adám az áltánról,
A mit ez az asszony csinál,
Czenkné meg ekképen szól:
„Bizony, néhai, boldogult
Édes ősz atyám uram!
Czenkné vagyok, tavaly nyáron
Halt meg a hites uram.
Azóta sokat szenvedtem
Mint özvegy, hiszen tudja,
Hogy az özvegy egy felől ég,
Más felől sir mint nyers fa.
Megpihennék, ha ezek a
Guta strázták engednék.
Sok szenvedéseim után
Ide már most bemennék!“
— Haj leányom! baj van benned,
Mondják, hogy nyelves voltál,
Kaczérságban, mulatságban
Torkig buborékoltál.

„Ejnye, még azt nekem szembe
Szép apám uram mondja?
Kendnek öreg, azt tudja meg
Én nem vagyok bolondja!
Uram fia! ő a torkos,
Ő ette meg az almát!
Mi nyomorult maradéki
Nyögve nyelvük csutkáját.
Még is ő megmérhetetlen
Torkosságával ott ül,
Nem bocsátana be, sőt még
Ha kéredzünk, lecsepül.
De nem addig van ám még az!“
S nem is addig lett volna,
De Éva anyánk megsejté
Hogy igazságot szóla.
Azért, bár maga mint asszony
Szintugy vágyott perelni,
S láttam, hogy már az ajakát
Szinte kezdé emelni:
Tartóztatta a félelem,
És hogy csuffá ne legyen,
Ádámhoz, mintha nem tudna
Semmit, csak oda megyen.
Jöjjön be édes apjukom,
Hogy van itt süvegetlen?

Nem tudja, hogy ha így itt áll
Katharust kap hirtelen?
Azután megint rá költjük
Theára és tubákra,
A mit össze kapargatott
A konferenciára. —
Kapott a tanácson Ádám,
Éva is ám megöriült,
Hogy asszonyi kis fortélyá
Most is oly szépen elsült,
Maga is szárazon maradt.
De pedig féltettem én,
Mert Czenkné olyan asszony, hogy
Tultesz a maga nemén.
No, hát első szülőink már
Kicsiny bajjal elmentek.
Hanem jöttek az áltánra
Ismét más, meg más szntek.
Kik közt Jákób pátriárcha,
A szüntelen nyelvelő
Czenknére megint rákiált,
Hogy pokolba menjen ő.
Ne lármázd fel a szent helynek
Innepi csendességét,
Ne fertőztesd meg a csendes
Helynek tiszta szentségét!
Mit? mond Czenkné, tán te teszed
Szentté, te vén csalóka?
És te nem fertőzteted be,
Te vén karvaly, vén róka?!
Tán nem tudjuk, mint szedted rá
Ézsaut, a batyádat,
Egy kis órrjátlan lencsével?
Mint vakitád apádat?
Már azóta a példádön
Mások sokra mentenek,
Egy fehér dögön egy tóttól
Országot is vettének.
Egytől egyig mind zsványok,
S istrángot érdemlenek
Azon környülmetszett kecskék
Kik rólad neveztetnek.
Melletted áll, a mint látom
A csipás szemü Leád;
No, szépen ment az is férjhez,
Derék asszony, méltó rád!
A jámbor pátriárcha ezt
Álmában sem gondolta,
Hogy azokat ma is tudják
A mivel ez vádolta,
Sompolyogva szól Leához:
— Csak menjünk be feleség!
Átkozott asszony ez, hozzá
Képest te angyal vagy még.
Ők bementek. — A kegyes Lót

Bár nagyot hall fülével,
S miről van a csetepaté,
Egyszerre nem érte el:
De látván s hallván mindennel
Czenknét szembeszállani,
— Igazáu ménkü — asszony ez.
Ezt találta mondani.
— Csak különb asszony asszonyinak,
Mint kend férfinak, öreg!
Legalább az eszem, mint kend
Még úgy sohse ittam meg.
Még én, ha bár egy két legény
Mégfordult is ölembe,
De legalább vén apámmal
Nem estem szerelembe. —
Ezt Czenkné a kegyes Lótnak
Ugy fülébe hangzotta:
Hogy egyszer mondott nyers szavát
Tán kétszer is hallotta.
Piha! be ocsmány gyalázat;
Szegény, hogy bémehetett
A palotába, tán mingyárt
Ottan sóbálvánnyá lett.
No de majd rá akad egyszer
A zsák maga toltjára . .
Judith asszony jött most ki a
Palota áltánjára.
Majd parancsol már Czenknének
A vitéz Judith asszony,
Az izráel megmentője
Ama derék amazon.
De nem várta azt meg Czenkné
Hogy amaz feddődzék rá —
Hanem gonosz praktikával
Ő előbb leforrázá.
Tán te sem eresztenél be?
Te fortélyos Délila!
Jobb volna, ha magad jönnél
Ki, a kaput nyitni la . .
Ha te ott vagy, én magam is
Szintugy beillek oda,
Mert tudom én ki, s mi vagyok
Tudom kend is kicsoda.
Egy szép vitéz gavallérral
Barátságot szinleni,
Azonban torkát álmában
Álnokul elmetszeni . . .
Csuf dolog ez Judith asszony!
Bizony lehet csudálni —
Hogy most vele egy férfi is
Egy szobában mer hálni.

(Folyt. követc.)

Hasli Muzes thodomángyos, phulithikális és khültüi levele.

Khedves Motyileben!

Mint mikur a fhinum züingedelmes gitárot akasztod a meszethes folra, és hagyd uttand ütöt edj pfél esztendüre valu hallgotásra pihenni, ekkur ez a mint lehangulja mogát, ephen egy lehangulok én mast mogomat.

Bizunyusan fux the must khedves Motyi! erre az én mundásáro khérdezni:

„Szezin Hosli! mi érhetted, hodj így bágygyaduzuskudul? tholánthán kurtesi leginek megpuhitutták és megdögönyözték thégedet a hátajadon egy, mint gányu jerekek a sült krumplit, mikur asztat fül akarnak thürni?“

Felelek:

Nem pohitutták meg engemet járasi kheröletekben, mert vadjunk ujan számosan baluldaláru, hodj nem igen merik khurtesi leginek jubbuldaláru ellenönk megmuzgusitoni azun fhüleket, mikhet nekik a surs nem izroelitó kézzel, rüf számro khiméringségthe; azért is khi nyilván valósituk, az én minden baja eredi kutforrását unnan, hodj a hósvétos önnepékben themérdek maczeszot meg-ettem s ez anjira megüllesitett mogát a djomrumban, hodj kheszdem beteg lenni, mint edj gráf Theleki, vadj edj Madas Kháru, mikor hirül visznek nekik a választás nopján hodj:

Rettenethes ürvénj khürülüttünk thátug,
Szerethü borátim! áj, váj! megbokthátok.

De azért hiszek, hodj nem sukára fuguk én jubban lenni mogomat, és irni vigobban mint ma.

Éphen most érkesztem haza az én khür-uttyábul, s neked Motyi ürümmel irhatok, hodj a jubbuldali hamis prufétákot nem igen hallgat meg a nép s züngüli ruluk czifro nothákhót, mellekbül khinyumdászolás végett itt néhányot meg is khöldöm nekhed.

Humoros, gunyoros és hunyoros züngülménjek.

I.

Homonnai József, Teleki kortese
Csavarog, csatangol, nappal úgy, mint este,
S mig ő a kormánypárt potya borát issza:
Gyöngé növendékit az Istenre bizza.

Persze az isteni preczeptorság alatt,
A tudomány fája tavasszal sem fakad,
A főkortességnek temérdek hernyója,
Minden picziny zöldet lelegelész róla.

Hej, hej, főkortes ur! hova jár a lába?
Tekintsen is néha be az iskolába!
Mert ha nem... bizonynyal megeshetik szépen,
Más ül esztendüre a rektori széken.

II.

Az üllei levitának
Tiszteletes V a r g a Pálnak
Olyan szeplős az orczája:
Pirulás nem fér hozzája.

Mert bizonynyal hogy ha férne,
Szép békében ülne félre,
S nem avatkoznék be abba,
A mihez nem ért a v a r g a.

Tiszteletes V a r g a Pálnak
Megint csak bogara támadt:
Feledi hogy kortes tettét,
Már egy izben — megintették.*)

III.

Mészárulo Samu a majsházi lelkész
Mint jobbpárti kortes, rettenetes kertész,
Termeszt bolond gombát, elbutító mákot,
Hívei számára s egy kis-borvirágot.

Mészáruló Samu a majsházi lelkész
Egy pár jolakásért mindig mindenre kész,
Hasa az istene, mégis sovány, görbe,
Mint a bibliai Farahónak ökre.

Egyél, hizzál Soma! hogy ha ma, vagy holnap
Jőnek az ördögök és rudra pakolnak,
A gyehena lángján mint ilyes pap szokott..
A magad zsirjában te is csak megrottyogj.

IV.

Csatrang Zsiga olyan hamis:
Volt jobbpárti, volt már bal is;
Bár mely párthoz oda állit,
Ő nem elvre, pénzre számít,
Csak pénzre számít.

Minden tette dacz, és önkény,
— Nem is hisz már neki Örkény!
S alig—alig—alig—várja:
Hogy kihordja a határra,

Ki a határra!!

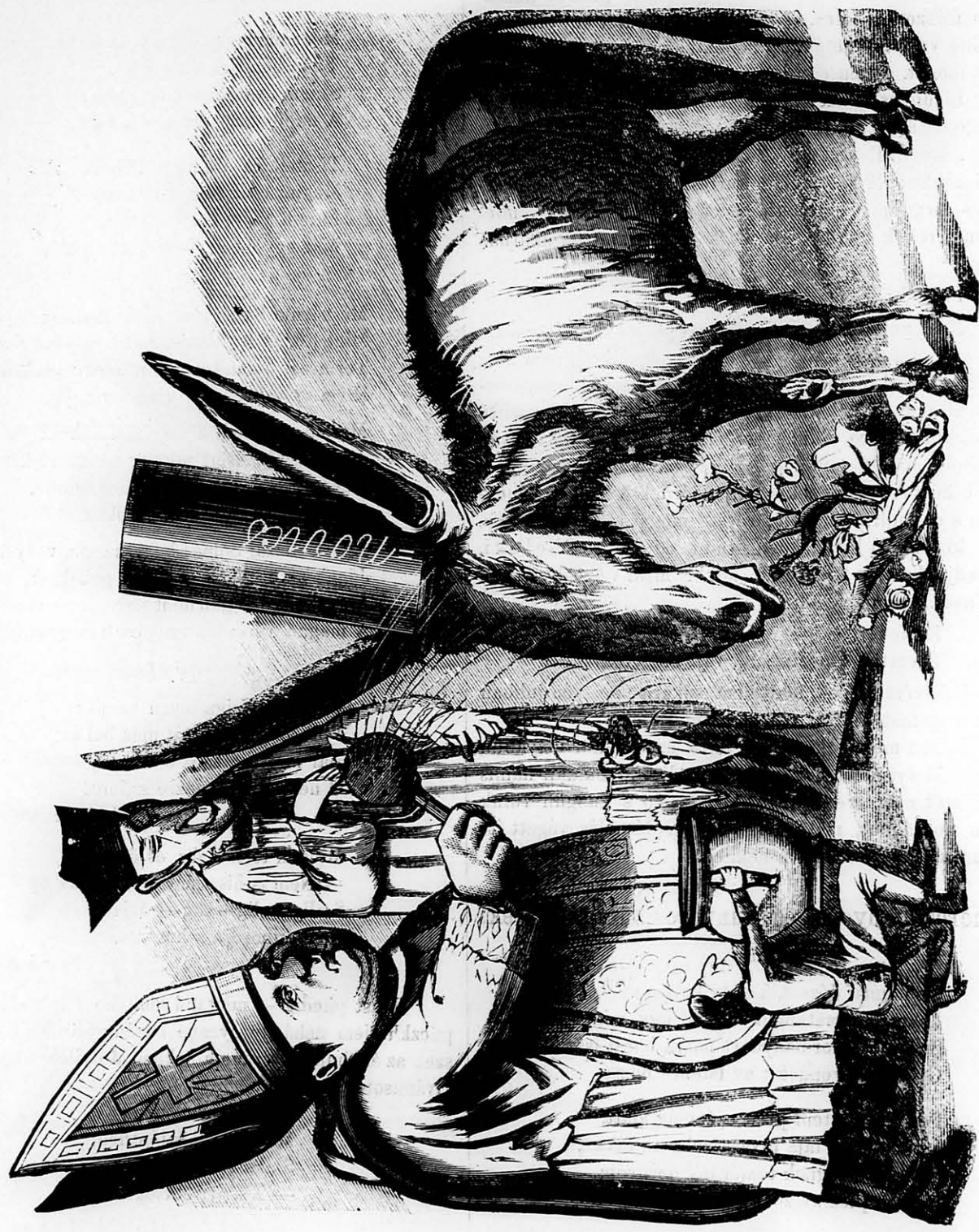
Must phedig — miotand kell, hogj szárodásra khipüczkhüljem nehángy gyenge barángybürükhet — leteszek az én thullát s kivánum nekhed Motyilében ujan áldás kivánasot:

Sikher kurunázzun
Minden edjes lépthed,
S akasszak nyokodba
— Khépviselúséget!

Hasli Muzes m. k.
minden eféle thodomángyos, phulithikális, khültüi levelek iruja, és madjar izraelito notorál puét.

*) Az egyházm. gyűlésen.

Ime Pécs városának jobboldali képviselő jelöltje.

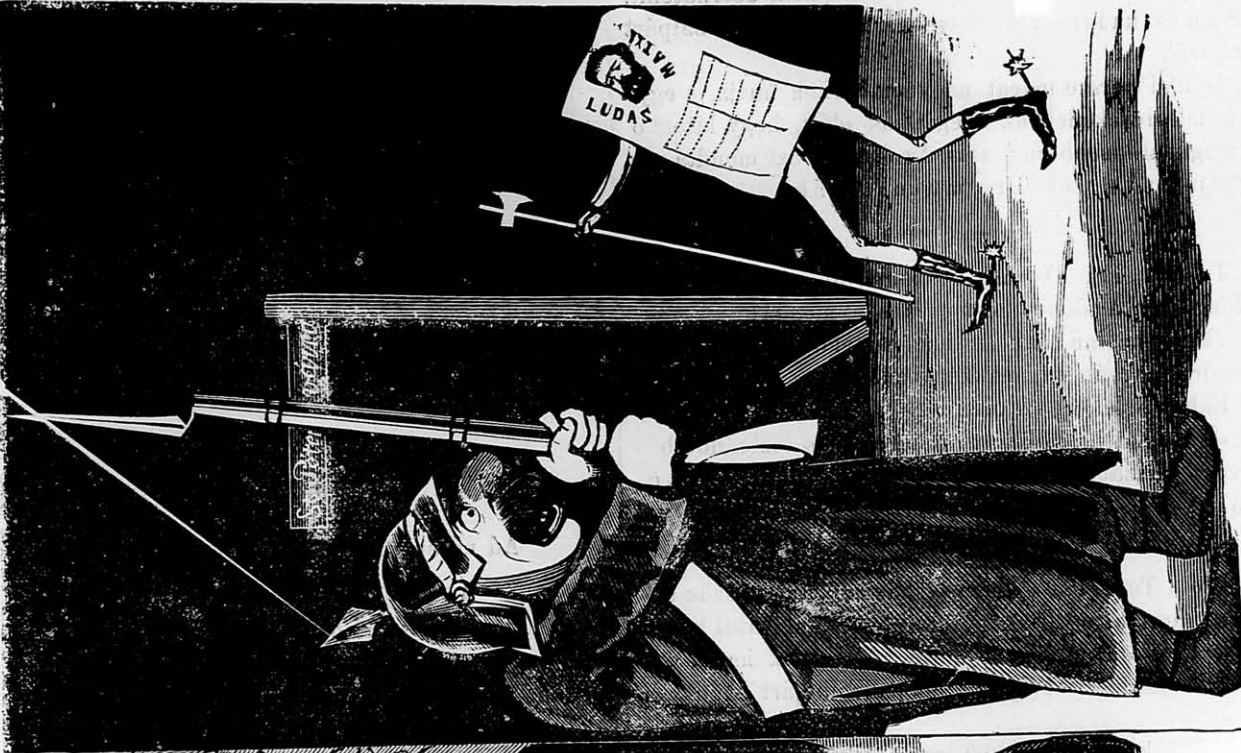

A mint Páter Tritytroty által a mameluk szentek közzé felavattatik.

Hogy fogadják Ludas Matyit

a vidéki körútjában.

a muszka határszélén:
Kozák: pssakrew, budes natrag! nicht erlaubt!

Pattantyuk.

A „Hon“ holmi „apróságok“-ról irt közelebbi számában. Nézzük, hogy miféle apróságok azok, hát kitűnik, hogy az ici-pici Gyulai Palcsika az az apróság, a ki — mint egy kis kanbalha csipkedi Csernátonit, mondván és hadarván össze-vissza hetet-havat a balpárt polikájáról.

Gyulai persze magát nagy embernek tartja, s egyszer azzal dicsekedett az öreg Deák előtt, hogy látott ő már magánál kisebb embert is. Az öreg ur azt mondta rá: hogy persze pénzért mutogatták!

Térei Pál Dardán beszámolván választói előtt, beszéde végén a többek közt ezeket is mondá:

„Még mostan csak az inas-esztendőt töltöttem ki, de ha újra megválasztanak képviselőjüknek —

Ekkor bele vág szavába egy baloldali:

— No hát ha kitöltötte az ur az inas-esztendőt, hát mi pedig felszabadítjuk, hogy meujen el tőlünk vándorolni.

Mióta Térei Pál a képviselőházban tartott szűz beszéde alkalmával egyik kezével szüntelenül hátul kaparászott, azóta a jobbpárti dardai embernek ha ki van fenne a bajusza, a balpárti ember mindjárt azt kérdi tőle: —

— Hé, koma! nem a Térei patikájából való a bajusz pedrőd?

Arany trombita.

Nagy-Károlyból.

Ad nótám: Jó szeretni de titkosan.

A mig élek, azt kiáltom:
48 a hitvallásom;
Ki e zászlót lobogtatja:
Az a szívem választottja.

A ki bátran tör előre,
Sas szemmel néz a jövőbe,
S a jövőből kiolvassa:
Hogy független lesz a haza!

Kinek szive ver a balon
És nem kap a hivatalon,
A ki inkább halni tudna
Mint bennünket elárulna.

Ilyen ember Novák Guszti,
Őt fogjuk megkoszorozni,
A tisztelet babérijával,
A követi megbizással.

Nem kell nekünk Domahidy!
Két kulacos, két oldali;
Firtli mágnás — mit vársz tőle
Még mameluk lesz belőle.

Az ő neve csele-csali,
Jobboldali, baloldali;
Szinbor helyett lórét árul
Ösmerik a szappanárul.

Novák Gusztinak nincs párja,
Ilyen ember kell a gátra,
Ő a próbált tiszta jellem,
Nem magyar, ki szól ez ellen.

Honvéd volt ő ne gyvennyolczban,
48-as háboruban,
Most is honvéd, — de igazi,
Kész a jogért vért ontani.

Trio.

Ad nótám: Három alma megegy fél.

Az én elvem negyvennyolcz,
Mert a dicső korszak volt;
Ki hive ez elvemnek
Azt választom követnek.
Ej hajh! ha mondom
Novák Gusztit választom,
Ej hajh! ő védi meg a jogom.

Domahidy zászlódra
Kétszinűség van irva,
Ugy beesett a porba:
Nincs szappan mely lemossa.
Ej hajh! ha mondom sat.

Azt füttyüli a rigó,
Bukik a szolgabíró,
Ki mint lepke csapongó,
Országházba nem való.
Ej hajh! ha mondom sat.

Elhervad a lilium,
Legyen bár egy milliom,
Eloszlik a szivárvány,
Novák napja sugarán.
Ej hajh! ha mondom sat.

Negyvennyolczas lobogó,
Tiszta fényes csillogó,
Kossuth irt rá jelszavat,
Mely az „erős akarat“!!!
Ej hajh! ha mondom sat.

Adomák.

1863-ban az alföldi szükölködők javára reu-
niót rendezett a pápai főiskolai ifjuság. Csudál-
koztam rajta nagyon, hogy V. Pali barátunkat is
ott látom, kérdém is tőle mindjárt, hogy mikép
vetemedhetett ily nagy fináncziális pazarlás bün-
tényébe?

„Hja barátocskám, nem is fizettem én, csak
ugy szöktem be az alföldi szükölködők feleségé-
sére.“ lón a felelet.

Nagyon rázós lovat kapott az ujoncz.

No fiam, — szolt a vén szakasz vezető, — a
pejkón csak lehet kedved katonáskodni, mert ha
jól megszorítod, a csillagokat kapkodhatod le
rajta az égről.

Dejszen uram, — felel a regruta, — ha trap-
pol ez a gerebje, más kapkodhatná el azokat a
csillagokat, mik az én szememből potyognak.

A forum közepén van a kis diák. — Megci-
tálták leczkemulasztásért. — A tanár olvassa rá
nagy páthosszal a paragrafust:

„... tapasztalván a sok visszaélést, nehogy
ezek máskor is színre jőjjenek, a tanórákróli
elmaradás csak is ágyban fekvő betegeknek
engedtetik meg...“

— Na Ferke, a büntetést ennél fogva okvet-
len megkapod, tenálad nem ezen eset fordult elő?

— Kérem átosan — siránkozik emez — a
Gusztit sem büntették meg, pedig ő sem az ágy-
ban feküdt betegen, hanem a dívánon.

B—a városnak H... A... volt dohány be-
váltó hivatalnoka, — ki még ama régi Bach-világ-
ból származván, sehogy sem akará hazai nyelvün-
ket megtanulni — midőn előléptetését tudtára
akará adni, a körzetéhez tartozó hatóságoknak,
ezt így kezdé fogalmazni magyar nyelven:

„Miután ezen hivatal számára alulirott
H. A. kezelővé neveztetett ki, egyuttal stb. stb.
Faktum. (Csak a két a betű fölött felejté ki a
vonást).

Oszinte vallomás.

Bittó Benő jobboldali jelölt a samarjai választók
előtt hoszasan hálálkodván, — azon kezdé magát hányni
vetni, hogy így amugy, ide meg oda, minek az a politikai
programm.

Hiszen én úgy is — mondá választóinak — önök
hasából és véréből való vagyok.

No ha ezt édes anya meghalotta volna, aligha meg
nem buszálta volna szerelmetes fiát ezért az őszinte val-
lomásaért.

Adoma a kortesvilágból.

Muzsikáltattak egy korcsmában a jobbolda-
liak; egy asztalnál meg baloldaliak ültek s szeret-
ték volna oda csalni a cigányt, de a jobboldal
nem bocsátotta; erre elővesz egy 5 frtost egy bal-
oldali kortes, oda tüzi a kalap mellé, a jobbolda-
liak mindjárt adtak a cigánynak 5 frtot.

Akkor elővesz a baloldali egy tizforintost, s
azt is a kalapja mellé tüzi; a jobboldaliak ismét
kiszurkoltak egy tizest.

Erre elővesz a baloldali egy ötvenest, a jobb-
oldal ezt is kiizadta még; ekkor elő kerül 1 db.
százaz a baloldalon; erre a jobbpárt elkotródott.

Akkor aztán oda ment a cigány a balolda-
liakhoz s akart muzsikálni, de azok kérdőre von-
ták, hogy miért nem jöttek előbb? A cigány pri-
más azt felelte erre: „Jáj urám! A jobboldalnak
tebb a pize, a baloldalnak tebb az ese; az urak
kedviér fizettek már azok eleget, már most muzsi-
kálunk ingyen.

A bácskai árvizek által sujtott vidékeket ő felsége
épen a választási mozgalmas időszakban látogatta meg,
tehát a kormány ezen fejedelmi látogatást jobboldali
korteskedési szándékból rendezte.

Lám mégis csak élelmes nép az a jobboldal, még a
vetéseken lévő árvizeket is fel tudja használni saját
malmára!

A „Pesti Napló“ május 11-ki számában a „válasz-
tási mozgalmak“ című rovatban ily közlés is foglaltatik:
„Baranyából írják nekünk, hogy a „Ludas Matyi“
szerkesztője most ott tart beszédet s a többi között azt
ajánlja, hogy kiáltás ki Irányit diktátornak.“

A Ludas Matyinak meg azt írják Csákvárról, hogy
báró Kemény Zsigmond most ott barangol s faluról falura
izgat Madarász Jenő megválasztása mellett.

Ludas Matyi választási röppentyüi.

Nógrád megyében a jobb és balpárt szépen megsztozott a választó kerületeken azon okból, hogy ne kelljen etetni és itatni, mert a Pulszkyak, Gyürkyek bugyelláris ába beleütött a laposguta. Ezen a „Reform“ ujság felförmed, és elkezd szidni a jobbpárti nógrádi urakat, szemökre hányja, hogy lám a mult ősszel is milyen igaztalanok, meg erőszakosak voltak s a kormány és Tóth Vilmos mégis pártjukat fogták, most is kellett volna erőszakoskodni, erkölcstelenkedni, vesztegetni, akkor pártfogás nem hiányzott volna. És mindezt egy jobbpárti lap írja.

Lám, a választási mozgalmak alatt még a holló is kivágja a másik holló szemét!

Trefort uram is beszámolt Pápán jobboldali vitselt dolgairól a vargáknak. Az egész beszédje a baloldal gyanusításából állott; de azért a varga utcai választó népség készpénz gyanánt vette.

Eszünkbe jut a régi mese: „Róka fogta csuka, csuka fogta róka, varga fogta mind a kettő.“ Trefort a vén róka, a választó kerület a csuka, ezek megfogták egymást; de a vargák megfogták mind a kettőt, hanem mégis legtöbbet fogtak rókát, mert hát a lakoma utáni napon a flaszter mindenfelé tele volt teregetve róka bőrrel.

Somogyban — lengyeltótiban — már annyira viték a jobboldali korteskedést, hogy Koh n Sámuel posta mester a baloldali lapokra való előfizetést sem fogadja el, sőt azt terjeszti a nép között, hogy a baloldali lapok mind betiltattak!

Polgártársak! iparkodjatok megbuktatni a kormányt a balpárttal, mert ma-holnap az esőt, levegőt, napsugárt is elveszi tőletek s kiadja árendába a zsidóknak!

Éljen a balpárt!

de éljen ám a király is.

Az ő felségét szállító feldiszített gőzös épen Mohács és Bezdán között uszott. A király, miniszterek és főpapoktól környezve a hajó fedélzetéről szemlélte a vidéket, midőn a gőzös egy dereglye mellett röpi el. A dereglyén lévők kalap levéve köszöntötték ő felségét, ki katonás szalutálással viszonzá az üdvözlést. E pillanatban egy polgártárs teletorokkal elkiáltja magát a dereglyén:

„Éljen a balpárt!“

Erre ő felsége kísérei oly savanyu arcot vágtak, mintha leöntötték volna mindnyáját hideg Dunavizzel. Csak maga a király fogadta egykedvűen az üdvözlést, mely egykedvűség mosolyra változott, midőn a dereglyéről egy másik hang ezt kiáltá:

„Én is balpárti vagyok, hanem azért éljen ám a király is.“

A paksi diszelőadás.

Midőn Szeniczey Ödönke beszámolt Pakson három évi sáfárcodásáról, azon estve az ott lévő vándorszínész-társaság ki akart tenni magáért, előadván a „Rokk ant huszár“ czimű darabot s a szinlapra vastag betűkkel ezt mázoló:

Diszelőadás

Szeniczey Ödön országos képviselő tiszteletére.

Fényes görögtüz-fénynyel világítva.

A vándorszínész-társaság igazgatója ezen lekötelező figyelemért legalább is egy százast reménylven Ödönkétől, maga ült a kasszához.

Jön Ödönke a diszelőadásra.

Az igazgató szemében örömköny rezg, képzeletében már látja a százast, melylyel ki fogja fizetni a vendéglöben csinált kontóját.

Ödönke oldalzsebébe nyul a pénzes tárcáért.

Az igazgató orra majd a padozatot éri, olyan bókot vág az ünnepelet férfinak.

Ödönke a bankjegyek között kaparász.

Az igazgató kezeit dörzsölgeti folyvást bókolgatva.

Ödönke a százások mellől kihuz egy rongyos forintost s oda veti az asztalra mondván: „kérek egy zárt-szék et.“

Az igazgatónak erre oly hosszura nyult az arca, mint Pulszky orra s lévén egy zártszék ára 60 kr, a száz krajcárból visszaolvasott 40 krajcárt, mit Ödönke a jeggyel együtt zsebre dugott.

Hanem az igazgató ur is megjegyzé ám, midőn Ödönke eltávozott a kassza melől:

„Jobb lett volna, ha egy bivalyborjunak rendeztem volna diszelőadást mint neked.“

Zsiga pósta.

Gócs Gyula főszo-
gabiró urnak Mohácsra:

Kérjük uraságodat, sziveskedjék tisztos photographiájával a Matyit megtisztelni. Igen nagy szükségünk volna reá.

Herkó Páternek: Hagyj békét most Páterkám a „Martinuzzi“ és „Isten szive“-féle legendáknak; ilyen kurucz-választási mozgalmakban harsanóbb rigmusok kapócsak, tehát fujj bele az „Arany trombitába.“